

Μετεγκατάσταση στην Ολλανδία: Η οικογένεια του Αμπνταλσαλάμ

25/7/2017

Όταν ο πόλεμος έφτασε στην πόλη μας, την Deir Ez-Zor, αρχίσαμε να πηγαίνουμε από μέρος σε μέρος στη Συρία, έως ότου αναγκαστήκαμε να φύγουμε, διότι ήταν πολύ επικίνδυνα. Εγκαταλείψαμε την πατρίδα μας για την Τουρκία, όπου μείναμε 3 χρόνια σε ένα κέντρο προσφύγων στα σύνορα με τη Συρία. Εκεί ήμασταν κοντά στον πόλεμο ξανά, βλέπαμε τους βομβαρδισμούς και τους ακούγαμε στην άλλη πλευρά των συνόρων. Για εμάς τίποτα δεν έχει βελτιωθεί και για 3 χρόνια μοιραζόμασταν μια μικρή σκηνή με έξι άτομα. Ήταν μια δοκιμασία.

Οι συνθήκες διαβίωσης στο κέντρο προσφύγων και το γεγονός ότι τα παιδιά μας δεν είχαν την ευκαιρία συνεχίσουν την εκπαίδευσή τους στην Τουρκία, με ανάγκασαν να φύγουμε μαζί με τη γυναίκα μου για την Ευρώπη. Περάσαμε στην Ελλάδα με βάρκα, κοντέψαμε να πεθάνουμε, αλλά καταφέραμε να φτάσουμε στο νησί της Λέσβου. Ήταν Φεβρουάριος του 2016.

Οι Έλληνες μας βοήθησαν πραγματικά σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που περάσαμε, αυτό θα το θυμόμαστε. Το χειρότερο, κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στην Ελλάδα ήταν ο χρόνος που περάσαμε στα βόρεια σύνορα, στο αυτοσχέδιο στρατόπεδο της Ειδομένης. Δεν υπήρχε ηλεκτρισμός, κοιμόμασταν στο έδαφος, οι τουαλέτες ήταν χάλια και μπορούσαμε να μαγειρεύουμε μόνο σε φωτιά, στο ύπαιθρο. Μετά από επτά μήνες μας μετέφεραν στο κέντρο προσφύγων στο Κουτσόχερο, κοντά στη Λάρισα στην κεντρική Ελλάδα και εκεί βελτιώθηκε η ζωή μας. Εγκαταλείψαμε το Κουτσόχερο μόλις χθες το βράδυ και φτάσαμε εδώ απευθείας. Αύριο θα πετάξουμε για Ολλανδία.

Έχουμε φίλους και οικογένεια στην Ολλανδία, οπότε είμαστε ευτυχισμένοι που θα μεταφερθούμε εκεί. Τα αδέρφια της συζύγου μου μετεγκαταστάθηκαν εκεί πριν από περίπου 2,5 μήνες στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος της ΕΕ και ανυπομονούμε να τα συναντήσουμε ξανά. Η οικογένειά μας λέει ότι οι άνθρωποι στην Ολλανδία είναι ευγενικοί μαζί τους, τους αντιμετωπίζουν δίκαια και είναι χαρούμενοι.

Ήμουν γεωργός στη Συρία και ελπίζω ότι θα μπορέσω να βρω κάτι παρόμοιο στην Ολλανδία, γνωρίζω ότι έχει έναν πολύ ισχυρό αγροτικό τομέα η χώρα. Η σύζυγός μου είναι δασκάλα και έχουμε τέσσερα παιδιά μαζί: η Νουρ είναι 20 ετών και επιθυμεί να πάει στο πανεπιστήμιο. Ο Αμάρ, το αγόρι μου, είναι 18 ετών και τα δίδυμα, ο Μπασάρ και ο Μάναρ, είναι 13 ετών.

Το κυριότερο για μας τελικά, είναι να έχουμε μια αίσθηση σταθερότητας. Είμαστε συναισθηματικά σηματοδεδεμένοι από τον πόλεμο, ο παραμικρός θόρυβος μας κάνει να πηδάμε από τα καθίσματά μας. Για τη μικρή μας κόρη είναι ακόμη χειρότερο, αφού πάσχει από σοβαρό ψυχολογικό τραύμα και χρειάζεται βοήθεια. Επιπλέον, επιθυμούμε να μπορέσουν τα παιδιά μας να επιστρέψουν τελικά στο σχολείο και εμείς ελπίζουμε να βρούμε μια δουλειά για να μπορέσουμε να τα στηρίξουμε. Είναι πολύ σημαντικό να υπάρχει κάποια σταθερότητα στη ζωή. Χωρίς αυτό, πώς μπορεί κάποιος να σχεδιάσει το μέλλον και να θέσει στόχους;